הא תו ל"ל מה מעם קאמר מה מעם נשפך

עין משפם נר מצוה

מנחות ז: וכל החונים בחיום לו) לתחות ר: [על הסובים להיה] שינויים], 3) [שם לעיל מ:] ת"ל ויקרא חובה פרש' ג ה"ח, ג' ת"ל שם ה"ט, וע' ירוש' יומא פ״ה סה״ד, ד) יומא נ. מו״ק כד. מנחות ז: כו:, ל) ת"כ צו פ"ו ה"ה, ו) מנחות ו: פרה פ"ג מ"ט, ה״ה, ו) מנחות ז: פרס פ״ג מ״פן, ו) [לעיל כה:] מנחות שס, ס) ע״ ת״כ שם ה״ו, ט) [לקמן לו:], י) ת״כ שם ה״ז, כ) עיקרא דהך מילתא בנזיר נז., () ע״ דהך מילתא בנזיר נז., () ע״ תו"ע ולש"ק, מל) שבת כו:, תו"ע ולש"ק, מל) שבת כו:, במר ד"ה גמר וד"ה בשלמא, במר [ע' במנחות שם בחר דמתרלי קושים זון, ע' [ע' [ע'] היטב פו' מנחות ז: ד"ה חלח]

מוסף רש"י

קידש פחות מכדי הזייה. כדי שיטבול ראשי גבעוליו ויזה: לא הידש. ואע"פ שחזר ועירבו לאחר קיו ש. זוע פ שמור ועירכו ממות קידוש, קידוש זה הוא נמינת מים על האפר: בדם מהו. אם קיבל מדם שעירים ופרים הנשרפים שטעונין הזייה, וקיבל שיעור ג׳ הואות בכלי זה ושיעור ד' הואות בכליזה מהו מתחוחדי ומהלכחא מידות (עפ"י שבת קלב.) אמר רבא תניא. דכדס לא קידש: וטבל. נדם: ולא מספג. מהנח ללבעו בדופני הכלי: בדם. משמע שיהא שיעור דם מעיקרא (מנחות זי). משעת קבלה ראשונה למעוטי קיבל פחות מכדי וטבילת אלבען בכלי זה ופחות מכדי וטבילת לכני הי יפיותו מכלי נטפיתו אלבען בכלי זה ועירבן ויליף מבדס, מדקרינן וטבל בַּדָס ולא קרינן בְּדַס, משמע בדס שהיה כבר משעה רחשונה (לעיל מ:) אע"פ דליכא שיעור טבילה מעיקרו. דלא היבל שיעור כל ההזאות מעיחרו ובלבד שיהא בשעת כל טבילה ובלבד שיהא בשעת כל טבילה וטבילה כדי שיעור שלא יספג: כתב רחמנא בדם. דמשמע בדס דמעיהרה: למעוטי שיריים התביקותו. לבזעוטי שיריים שבאצבע. שלריך לטכול אלגעו בין כל הואה והואה, דהכי משמע ון הדם האמור בענין למעלה שבכלי שטובל בו יזה כל ההואות ולא משירים שבאלבע (מנחות ו:) אמרי תלמידך. תלמידיך אומרים משמיה דרב עמרס קומות בו:) היה מזה. כהן מלס (מנחות בו:) היה מזה. כהן מלס מטאת, כגון פרים ושעירים הערפין: עד שלא הזה. לאכתי חזי ההוא דם שנפל על הבגד להואת חזי ההית דם שנפנ ענ הצגד נהחת פנים, חשיב דם, וטעון הבגד כיבום, כדכתיב ואשר יזה מדמה על הבגד וגו', ואם משהזה נפל לא חשיב דם: עד שלא גמר מלהזות. כל ז' הואות וקתי דטעון כינוס ואפיני אל נפל אלא משירי אנצע, אלמא כשרין להואה: עד שלא יצתה הזאה מידו. על הפרוכת נפל על הפנד, טעון ביבום, דעיקר ההזאה נפל עליו. אבל משילתה הואה מידו נפל על חפנ משיתה החה מידו נפנ ענ הבנד, דהיינו משירים שבאלצט, אין טעון כיצום: גמר אין לא גמר לא. אלמא שירים שבאלצע כשרים ולא צעי קינוח: בשלמא גמר מקנח ידרו בגופה של פרה. שהרי פרה לפניו ושרפת פרה. שהרי פרה נפניו נקרפת לאחר שיורד מן ההר דכתיב ושרף את הפרה לעיניו: אלא אצבער. בין כל הואה והואה: במאי מקנח. וכי בין כל הואה והואה ורד מהר המשחה להנח בגוף הפרה (מנחות ז:) בשפת מזרק בלט (מנווות וז) בשפור בווו ק. דד ולא למוכו (לעיל בה.). והיינו קרי למזרקין כפורי זהב בס' דקרי למזרקין כפורי זהב בש עזרא, ע"ש שמקנח ידו בו כדאמרי דרה ידרו במסכת גיטין (נו.) וכפר ידיה בהחות גברת (מנחות ז:):

שימה מקובצת

ואי כתב רחמנא כדם הו"א כו'. ואי כחב רחבונא כרם חויא כד.

נ"ב גליון מספר ישן. פי דהל

דררשינן בדם דמעיקרל אין הוכחה

מזה שיהא בו שישור טבילה אא"כ

קאי אוטבל, להכי כתב רחמתא וטבל ע"כ. ועי׳ פרוש רש"י ז"ל לעיל דף זיריים ראויין הם עדיין להזות מהן שאם לא כן אמאי טעון כבום. ותימה היכי ס"ד למימר הכי והא קתני רישא דההיא על כל הזאה טבילה משמע משום דשיריים פסולים, וכן פיי שם השר משאנץ ז"ל. וי"ל הא מו למה לי. למיתני אין טעון כיבוס אלא שנתקבל בכלי הא תנא ליה נשפך על הרלפה: קיבל פחום מכדי הזייה בכלי זה. וחזר ועירב: דמני ר' חלפתא. לגבי מי חטאת: קידש. מי חטאת באפר פרה: לא קידש. כדבעי בו טעמא ואזיל: בדם מאי. גבי חטאת הפנימית קיבל פחות מכדי הזייה כו' וחזר ועירב מי

הואי קבלה או לא: הלכתא ח. גבי מי חטחת: ומהלכתה לה גמרינו. מילתא אחריתי דקי"ל (שבת דף קלב.) ל) אין דנין או מהלכה: וטבל במים. מדקרינן במים יבו ולא קרינן במים משמע במים הנזכרים למעלה לענין קידום שיהא בשעת קידוש שיעור טבילה: ה"נ הא כחיב וטבל. הכהן את אלבעו בדם תו שיהא בדם הראשון שיעור טבילה מתחילתו: מספג. מקנח בשולי הכלי או בדופנותיו: שיהא בדם שיעור טבילה מעיקרא גרסינן. כדפרי׳ בדם הראשון משמע: מן הדם. והזה מן הדם: שבענין. מדם האמור בענין דו טבילה שהוה ממנה ראשונה יזה את כולן שלריך לחזור ולטבול בו אלבעו על כל הזייה טבילה ולמעוטי שירים שבאלבע (ג) דהאי מן הדם קרא יתירא הוא דלא לריך למיכתב אלא והזה ז' פעמים: אע"ג דליכא שיעור טבילה מעיקרא. הואיל ואיכא שיעור בשעת טבילה בוו: להכי אילטריך למיכתב בדם. דמשמע בדם שהזכיר לענין קבלה: אמר רב עמרם תנינא. תיובתא לר׳ אלעזר: היה מוה. בחטאות הפנימיות וניתוה הואה מידו על הבגד: עד שלא גמר כל ההואות טעון כיבום. ואפי׳ ניתו בין ההואה יו להואה משירים שבחלבע. חלמח שירים שבחלבע כשרין דאי פסולין אמאי טעון כיבוס: עד שלה ילתה מידו. משטבל טעון כיבוס משילתה הזאה מידו לאחר טבילה דהוי להו שירים באלבע יו אין טעון כיבום: גמר מלהזום. במס' פרה (פ"ג מ"ט) תנן לה גמר מלהזות ז' הואות שמוה בהר המשחה כנגד פתחו של היכל כדכתיב (במדבר יט) אל נכח פני אהל מועד: מקנח ידו בגופה של פרה. שחף דמה טעון שריפה כדכתיב את עורה ואת בשרה ואת דמה על פרשה ישרוף ושסן: אלא אלבעו. בין הואה להואה: במה יקנת. בגופה של פרה לא מצית אמרת שילכלך אלבעו בגוף הפרה וידבקו בו נימין: כפורי והב. גבי כלי שרת כתיב בספר עזרא והן מזרקין ועל שם שמקנח בו אלבעו קרי להן כפורי לשון וכפר ידיה דנירון קיסר (גיטין דף נו.): מתנר' עד שלה הופשע הין טעון כיבום. טעמא מפרש בגמרא דבעינן ראוי לקבל טומאה בלא חסרון מלאכה: אף משהופשע. כל זמן שלא נתקן להיות כלי אין טעון כיבום דבעינן דבר המקבל טומאה שאין מחוסר אפילו מחשבה: אלא מקום הדם. ולא כל הבגד: ודבר הראוי לקבל טומחה. ואע"פ שמחוקר מחשבה

כרבי יהודה: וראוי לכיבום. בגמרא ולד.] מפרש למעוטי מאי: במקום קדוש. בעזרה: ושבירת כלי חרם. שבישל בה חטאת במקום קדוש. ובגמרא [פר:] יליף לה: זה חומר. 0 אכיבום קאי: גב" מה בגד הראוי לקבל טומאה. דאין לך בגד קטן ששמו בגד שאינו ראוי לקבל טומאה אם חישב עליו לכלי כמות שהוא אף כל כו׳ ועור משהופשט ראוי לקבל טומאה אם חישב עליו לעבדה יח כמו שהיא אבל כל זמן שלא הופשט אינו ראוי לכלי: אין לי אלא בגד. סתם בגדים שבתורה למר ופשתים ש: שק. מנולה של עזים: 301

ובלבד שלא יהא מחוסר מלאכה וסתמא

דהשתא ס"ד לאו משום דשיריים פסולין אלא גזרת הכתוב הוא דכתיב ולקח מדמה והזה שבע פעמים וקאי שבע פעמים אולקח (הר"פ ד"ד. ב"ש):

מה מעם קאמר. מתוך התירון משמע דהא דקשיא ליה הא תו ל"ל קאי אלפי שאין טעון כיבוס כו' ותיתה ונשפך על הרגפה לתה לי הא שתעינן לה תניתו מן הצואר: אלא אצבעו במאי מקנח. בפ"ק דמנחות (דף ז:) פי׳ בקונטרס י לפי שהיה מוה מדמה

ופרה לפניו נשרפת לחחר שיורד מן

ההר והיאך היה יורד בין כל הזאה על הרצפה ואספו אין מעון כיבום לפי שאין והואה מהר המשחה לקנח בגוף הפרה מעון כיבום אלא דם שנתקבל בכלי וראוי יוקשה מהא דאמר לקמן בריש פרק להזייה: ראוי להזאה: למעומי מאי למעומי בתרא (דף קיג.) שחטה שלא כנגד קיבל פחות מכדי הזייה בכלי זה ופחות מכדי הפתח פסולה שנאמר ושחט והזה מה הזייה בכלי זה דתניא יורבי חלפתא בר הואה כנגד הפתח אף שחיטה כנגד שאול אומר אקידש פחות מכדי הזייָה הפתח דמשמע שהיה הכל במהום בכלי זה ופחות מכדי הזייה בכלי זה לא אחד יו ונראה כמו שפי׳ כאן בקונטרם שלא היה יכול לקנח אלבעו בגוף קידש איבעיא א להו בדם מהו הלכתא היא הפרה שלא יתלכלך אלבעו מן הנימין ומהלכתא לא גמריגן או דלמא התם מ"ם והכי נמי אשכחן דחיישינן לנימין דכתיב יוטבל במים 'ה"ג כתיב יוטבל בדם פרק כל כתבי הקדש (שבת קטו:) תא שמעי דא"ר זריקא א"ר אלעזר אף בדם לא בני מפשיטין את הפסח עד החוה ש: קידש אמר רבא תניא בי סומבל בולא מספג מנין לרבות שק וכל מיני בגדים בדם עד שיהא בדם שיעור מבילה מעיקרו ה בו'. מדאוקי ריבויא לשק מן הדם מן הדם שבענין ואיצטריך למיכתב ה בדם דאי כתב רחמנא וטבל ה"א אע"פ וכל מיני בגדים משמע דעור אף משהופשט לא בעי כיבום לרבי אלעזר וגרסי׳ במילמיה יכול שאני מרבה את דליכא שיעור מבילה מעיקרו כתב העור משהופשט כדפי׳ בקונטרס ול״ג [רחמנא] בדם ואי כתב רחמנא בדם ה"א עד שלא הופשט דא״כ הוה משמע אפילו מספג כתב רחמנא ומבל מן הדם משהופשט בו בעי כיבום וזה אינו שבענין למעומי מאי אמר רבא למעומי דר"א לא מביא כאו אלא שק ומיני שיריים שבאצבע מסייע לרבי אלעזר דאר"א בגדים ושמעינן ליה נמי במתני׳ דחף ישיריים שבאצבע פסולין יא"ל רבין בר רב משהופשט אין טעון כבום זה כבו אינו אדא לרבם 🐠 אמרם תלמידך אמר רב עמרם דיוק דאדרבה דעור משהופשט ואינו מחוסר שום דבר לא תיקון ולא תנינא היה מזה יוניתזה הזאה מידו עד שלא מחשבה לקבל טומחה טעון כבוס הזה מעון כיבום משהזה אין מעון כיבום מאי אפילו לר"א דהא (משהופשט נמי) לא לאו ה"ק עד שלא גמר מלהזות מעון כיבום ממעט אלא מטעם דבעינן דבר משגמר להזות אין מעון כיבום לא ה"ק עד המקבל טומאה כדאיתא בברייתא שלא יצתה הזאה מידו מעון כיבום ימשיצתה אלמא אי מקבל טומאה השתא טעון הזאה מידו אין מעון כיבום איתיביה אביי כיבום ובסמוך נמי קאמר עולבא שחישב לקלעה איכא בינייהו דלרבי יגמר מלהזות מקנה ידו בגופה של פרה גמר אלעזר לא בעי כיבוס משום דאינו אין לא גמר לא א"ל גמר מקנח ידו בגופה מקבל טומאה עד שיקלענה אבל אם של פרה לא גמר מקנח אצבעו בשלמא הלעה או לא חישב להלעה דהשתא איבו גמר מקנח ידו הבגופה של פרה שנאמר מקבל העור טומאה טעון כיבוס והא ושרף את הפרה לעיניו אלא אצבעו במאי דמרבי שק ושאר מיני בגדים משום מקנח ״אמר אביי ובשפת מזרק כדכתיב בפורי זהב: מתני' יניתו על העור עד דאפילו הני דאינן ברו בכלל בגד כי אם למר ופשתים כדפרש"י ולריך שלא הופשם אינו מעון כיבום משהופשם יתור לרבותם וה"ה דמההוא יתור נמי אתי עור ואי גרסי׳ בר״א מעון כיבום סדברי רבי יהודה רבי אלעזר משהופשט מיירי שעדיין לריך מחשבה שומר אף משהופשם מייאינו מעון כיבום (יי קודם שיקבל טומאה או לריך אלא מקום הדם ודבר שהוא ראוי לקבל שיבטל מחשבתו שחישב כהו העולבה מומאה פוראוי לכיבום יאחד הבגד ואחד לקצעה וכן פרש"י דהשתא אינו מקבל השק ואחד העור מעונין כיבום ייוהכיבום במקום קדוש ושבירת כלי חרם במקום קדוש טומאה לא בו בעי כיבוס ולרבי יהודה בעי כיבוס כיון דראוי לקבל בלא ומריקה ושמיפה בכלי נחושת במקום קדוש מעשה ע"י ייחוד מודי בו אבל ר"א חומר בחמאת מקדשי קדשים: ל זה לא מיירי בעור שלריך תיקון ומעשה גמ' מנהני ח מילי דת"ר ס בנד אין לי אלא קודם שיקבל טומאה דההוא אפי׳ רבי יהודה מודה דלא בעי כיבום דהא אינו בגד מנין לרבות עור משהופשט ת"ל ראוי לקבל דהא מחוסר מעשה אבל אשר יזה עליה תכבם יכול שאני מרבה השה אי גרים משהופשט מאי בעי עור עד שלא הופשם תלמוד לומר בגד מאי בינייהו ליבעי פירוש דר"א עור מָה בָגד הראוי לקבל מומאה אף כל הראוי משהופשט דאינו מקבל טומאה השתא לקבל מומאה דברי ר' יהודה רבי אלעזר אבל ראוי לקבל ע"י מחשבה היכי אומר בגד אין לי אלא בגד מנין לרבות שק משכחת לה דאי מחוסר מעשה אפי׳

רבי יהודה מודה דהא אינו ראוי מיהו היינו נמי מאי בינייהו דקאמר שלריך לעשות הבעיא מכח דברי שניהם ואי גרסינן אף במילמיה דר"א עד שלא הופשט א"ש דבעי מאי בינייהו אבל קשה ממתניתין בחן אי גרים אף משהופשט: הג"ה השתא בש אפילו גרס משהופשט ע"כ לא פליגי ר"י ור"א אלא דר"י דריש מה בגד ראוי לקבל טומאה ור"א דריש מה בגד מקבל טומאה ומשום הכי ר"י דדריש ראוי מרבה עור משהופשט דראוי לקבל טומאה במחשבה ואין מחוסר מעשה ור"א דדריש מקבל ממעט עור שהופשט אע"ג דראוי משום דבעי דבר המהבל טומאה שאין מחוסר אפילו מחשבה אבל לאחר מחשבה מקבל טומאה בלא שום מעשה דאי מחוסר מעשה אפילו ר"י מודה דלא בעי

בחתר בבוקם קרום החוב. בחצר אוהל מועד ואיתא בת"כ במקום קדוש יכול במחנה לויה ת"ל בחצר אוהל מועד אין לי אלא אהל מועד מנין לרבות הלשכות

מו א מיי׳ פ״ט מהלכות פרה שו א מיי פייט מהכנחת פרה הלכה ג: יו ב מיי פייה מהלי מעה"ק הלכה ט: יות ג מיי שם הלכה ח ופייג מהלכות פרה הלכה ב: בהר המשחה אל נכח פני אהל מועד

ימ דהלכות פרה הלכה ב:
דמ ד מיי פרק ח מהלי
תעה"ק הלכה ח:
ב ה מיי פייג מהלכות פרה
הלכה ב [וער לח"ת פ"ה
מהלי מעה"ק ה"ח]:
ב א ו מיי פיה מהלי

בא ו מייי פ"ה מהני מעה"ק הלכה ז: כב ז מיי שם פ"ח הלכה ה: בג ח ט מיי שם הלכה ד: בד י מיי שם הלכה ב: בח ב מיי שם הלי יא והלי

בו ל מיי שם הלכה א:

תורה אור השלם

 וְלָקָח אֲזוֹב וְטָבַל בַּמַּיִם אִישׁ טְהוֹר וְהַנְּה עֵל הְאֹהֶל וְעַל בָּל הַבּלִים וְעַל הַנְּפָשׁוֹת אֲשֶׁר הִיוּ הַבּלִים וְעַל הַנְּפָשׁוֹת אֲשֶׁר הִיּיוּ שם ועל הַנַּגַע בַּעצם אוֹ בַחַלָּל אוֹ בַּמֵּת אוֹ בַקַבַר: . רמדרר ימ יח

במדבר יט, יח 2. וְטָבֶל הַכֹּהַן אֶת אֶצְבְּעוֹ בָּדָּם וְהִיְּה מֶן הַדְּם שֶׁבַע פְּעָמִים לִפְנֵי יְהֹוְה אֶת פְּנֵי פֶּרְכָת הַקֹּרֶשׁ: וויִקרא ד, ו פָּרְכָת הַקֹּרֶשׁ: בֶּּ נְשְׁרָף אָת הַפְּרָה לְעִינָיו אָת 3. וְשָׁרָף אָת הַפְּרָה לְעִינָיו אָת ערָה וְאָת בְּשְׂרָה וְאַת דְּמָה על בְּרְשָׁה יִשְׂרֹף. במדבר יט, ה 4. בְּפּוֹרִי זְהָב שְׁלֹשִׁים בְּפּוֹרִי בַּסֶף מִשָּׁנִים אַרבּע מאות ועשרה כלים אחרים אלת:

לווא א, י 5. כּל אֲשֶׁר יִגָּע בְּבְשְׁרָה יִקְדְּשׁ וַאֲשֶׁר יִזָּה מָדְמָה עַל הַבָּגֶּר אֲשֶׁר יִזָּה עָלֶיהָ תְּכַבֵּס בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִזָּה עָלֶיהָ תְּכַבֵּס בְּמָקוֹם ויקרא ו, כ

הגהות הב"ח

(א) גם' לרג עמרם תלמידי אמר רב עמרס: (3) במשנה מתו לכ עתוט. (כ) בשבנה כיבוס אינו טעון כיבוס חלח מקוס הדס: (ג) רש"י ד"ה תקום הדם: (ג) רש" ד"ה שבענין וכו' הזייה טבילה המ"ד ואח"כ מ"ה אף על גב דליכא וכו' לענין קבלה הס"ד ואח"כ מ״ה למעוטי שיריים וכו' פעמים הס״ד ואח״כ מ״ה אמר רב

שינויי נוסחאות

א] ל"ל ואיבעיא. וכ"ה במנחות ז ע"ל (*הגרי"ב): ב] תא שמע נמחק. ול"ל ואיתמר א"ר זריקא. וכ"ה כמנחות (ח"ו): גן נ"ל תניא נמי הכי וטבל גן לילו תניא נמי הכי וטבל (גליוו): ד] ל"ל מעיקרא. וכל"ל כסמוך (ש"ח): ה] למיכתב וטבל ואיצטריך למיכתב בדם (*ש"מ): ו] לרבא (*הגרי"ב): (ישרט). ון דרבא (יהגרייב):

ון אמרי תלמידיך כל"ל (יביש,
וב״ה ביומא נ עיא): חן מיכות
מנהני מילי דת״ר ליתל ככי״ל
מורני מילו דת״ר ליתל ככי״ל מנהני מילי דחיד לכבד גרס:
ופרי״ד, אלא ת״ר כלבד גרס:
ב) ל״ל כדמפרש (ש״ח:)
ה אלהת היא גבי (ש״ח:)
יא) בכי״ס דנין קל וחומר
מהלכה: יב) במים ולא קרינן
מהלכה: יב) במים ולא קרינן בוואכור: יבן בַבַּיָּים וּאָא קוּינוּן בְמִים (ש״מ): יג] בַּדֶּם (ש״מ): יד] בענין שהזה ממנו טבילה ראשונה מזה (*ש"מ): מו] טבילה להכי כו' הל"ח בון טבילה להכי כוי לאיים (ב־ש): מון ל"ל הזאה (ש־ח): יון שבאצבע (ש־ח): יון ל"ל לעוצבא (*ש־ח):יון כק"ת נוסף וה"ה לשריפה שהיה שם: ב] דמשהופשט (מ"ש): כאן ל"ל מרבה מויות: כבן נייל אבל זה מרבה (ש"ח): כבן (""ל אבל זה (צ"ק): בגן סיכת אי נמחק (צ"ק): בר (צ"ק): מ"ז לי אינן (ש"ח): בר] ל"ל אינן (ש"ח): ברן ש"חישב על העוצבא (יעב"ק): ברן %ל"ל ומש"ה לא בעי (ש"ח): ברן %ל לחודא בעי (ש"ח: בזן ל"ל החדא (צ"ק). נ"א מיד (ש"ח: בח] ממתני דגרים אף כל"ל (ח"ה. וע" טה"ק דגורם כלפנינו ומפ' שהיה לפניהם מקלמ נוסחאות דלא הוו גרסי במתני משהופשט נ"ם:

ליקוטים

במ] והשתא (ד"ו):

י והכיבום במקום קדוש. ע״ד שהקשה מר על הת״כ דדריש גבי מנחה דכתיב במקום קדוש תאכל

הבנויות בחול ופתוחות להודש ת"ל במקום קדוש. וגם גבי חטאת דכתיב תרווייהו במקום קדוש בחצר אהל מועד דריש ג"כ בת"כ דבעינז הבנויות בחול ומחודה לקדש הקה במו המדי במקום קרוש. בחצר אהל מועד דריש ג"כ בחייב דבעינן
תרוייהו במקום קרוש, ונמ גבי חטאה דכתיב הורוייהו במקום קרוש בחצר אהל מועד דריש ג"כ בחייב דבעינן
תרוייהו ושוניה שם כמו גבי מנחה. מתתה הקשה בכוד מור בדשלמא גבי אשם דאף דלא כתיב רק במקום קדוש מ"מ אי אפשר לפרש מחנה לויה דאשם איתקש לחטאת, אבל גבי כינוס בנד מור בדשלמא גבי אשם דאף דלא כתיב רק במקום קדוש הוא. צ"כ דברי מה. ובעיקר לשונו של מעלתו שכתב דמבואו במשנה ובגמרא שצריך לכבסו בעזרה. אני בעניי לא מצאתי לא ממשנה לא בגמרא גבי כיבוס זכר העזרה כלל, אבל לשון המשנה בפרק דם
חטאת דף צ"א ע"ב והכיבוס במקום קדוש, והרי גם בקרא כתיב במקום קדוש ואעפ"כ מבואר הדבר במשנה שהכיבוס במחנה שכינה שהרי במשנה שאחר זה איתא בגד שיצא חוץ לקלעים נכנס ומכבסו במקום קדוש (בלעין במקומם ואין עושין בו מריקה ושטיפה כלל וכן המריקה
צו כתב תכבסו במקום קדוש ודו מוכל במנד לעשותו כאשר היה קודם הזיה שלא יצא חוץ לקלעים ואמר וכלי חרס אשר תבושל בו ישבר ואף במקום קדוש וכלעין במקומם ואין עושין בו מריקה ושטיפה כלל וכן המריקה